

TAJNÁ VEČEŘE

RAPHAEL
MONTES

Strhující, temný příběh o tom,
jak nás peníze a ambice
dokážou změnit

THRILLER

Tajná večere

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Raphael Montes
Tajná večere – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TAJNÁ VEČEŘE

RAPHAEL
MONTES

*Svým přátelům, Teře, Thalesovi a Cliffovi,
kteří mi pomohli na začátku téhle driny.*

*Vím, že se najdou lidi, co tomuhle příběhu, kterej vám
povím, neuvěří.
Ať se jdou bodnout.*

Rubem Fonseca, *Amalgám*

[Obsah]

Záhada racčího masa	11
Inzeráty	14
[Dopis]	20
Cora	23
[Dopis]	40
TajnaVecere.com	43
[E-mail]	70
Případ jeskynních výzkumníků	72
[Skupina WhatsApp]	85
Exotické řezy	108
[Dopis]	127
Večeře je na stole	129
Zločin a trest	155
[Vepřekův obrázek ze školy]	173
Krematoria oheň a vášeň	174
[Pozvánka]	194
Gurmánský kanibalismus	195
Vladimír	218
Dantovo peklo	235
[Lidské orgány na černém trhu]	261
Pingo d'Água	262
Dobré ráno, Šípková Růženko	277
Sherlock a Watson	295
[Dopis]	316
Na rožni	318
Šťastná noc	342
Epilog	359

Za svítání dne 18. června 2016 přichází muž do 15. policejní stanice Rio de Janeiro ve čtvrti Botanická zahrada a chce mluvit se šéfem oddělení. Třesou se mu ruce, ale v obličeji se mu zračí odhodlaný pohled. Má na sobě smokink nasátý krví.

„Jste v pořádku?“ ptají se policisté. „Nejste zraněný?“

Muž naléhá, že si chce promluvit se šéfem oddělení.

„Pane, co se vám stalo? Zavolám sanitku!“

Muž se usměje. Pak se rozpláče a řekne: „Přišel jsem přiznat, co jsme spáchali.“

Záhada racčího masa

Jmenuji se Dante. Chci, abys na to nezapomněl. Jakmile totiž budeme v polovině příběhu a ty se dozvíš, co jsem spáchal, a dojdeš k závěru, že jsem zkurvenej hajzl, bezcitná zrůda, chci, abys nezapomněl, že se jmenuji Dante a býval jsem dobrým chlápkiem. Asi bys rád věděl, jak to všechno začalo. Pokud nejsi typem člověka, co si hned nadělá do gatí, prozradím ti detaily.

Dnes, když se snažím vybavit si počátek chaosu, vidím, že to vůbec není snadný. Časem lidi o věcech ztrácí pojem. Co děláme, proč, kde a kdy ta sračka začala. V roce 2010 jsem byl obyčejným klukem z jednoho městečka v Paraná proslaveného náboženským turismem, kterej neměl v kapse ani vindru, plnej snů, co se nedávno dostal na fakultu do Ria. A tak mi po dvou letech zašívání se na jednom přípravném kurzu na univerzitu zněla přímo rajscky možnost, že bych změnil lokál a společně obýval byt ve velkém městě se svýma třema nejlepšíma kámošema z dětství, kteří také udělali přijímačky. Já, Miguel, Victor Hugo a Vepřek jsme hodně

chlástali, smáli se a slavili skoro všechny dny před samotným stěhováním. Byly to nejlepší chvíle našeho života.

Ale to není důležité. Možná ten počátek chaosu nesahá do roku 2010, kdy jsme přišli do Ria, ale začal až po několika dalších letech, když už jsme se po škole usadili. Zvláště jedna noc se opětovně vkrádá do mé mysli. Bylo to v březnu 2015, bydleli jsme ještě spolu, vedro v Riu už ustoupilo a slastný vánek se zvedal od moře Copacabany. Protože jsem měl v knihkupectví volno, navrhl jsem, abychom si zašli na pizzu a pivo. Souhlasili všichni včetně Miguela, kterej se ani nezamračil. Přišli jsme do baru Inhangá, hospody s levným pivem a obyčejnou pizzou, co byla dva bloky od našeho domu. Hugo byl odborníkem na gastronomii a svým snobským způsobem dával najevo, jak nesnáší většinu pizzerek v Riu, který nabízely příchutě po hotdogu, stroganovu, hranolcích a sušenkách brownie. Bar Inhangá byl odlišnej, měli pouze pizzu Margaritu.

Pili jsme už desátou flašku piva, já koukal všude kolem, aniž bych se na cokoli soustředil, když mě cosi donutilo si vzpomenout na záhadu racčího masa. Mám rád matematické problémy, logické výzvy, časopisy Sudoku a slovní hry. Poprvé jsem tuhle záhadu slyšel od jednoho profesora z fakulty v šestém semestru a od té doby se mi uhnízdila v hlavě. Tu noc jsem se ji rozhodl vyprávět svým kámošům: „Nějaký chlap se procházel po ulici, když narazil na restauraci, která prodávala racčí maso. Objednal si ho, snědl, šel domů a zabil se. Proč?“

Kámoši mi museli pokládat otázky, aby přišli na to, co se stalo. A já mohl odpovídat pouze „ano“, „ne“ nebo „na tom nesejde“. Myslím si, že každěj někdy něco podobného hrál. Například: Ten chlap se chtěl zabít už předtím, než snědl to maso? Ne. Objednal si to jídlo, protože si myslel, že bude výborné? Ano. Už někdy předtím

tu restauraci navštívil? Na tom nesejde. Věděl, jaký konkrétní racek byl v tom jídle? Ne. Přinutilo to racčí maso toho muže si vzpomenout na něco z jeho minulosti? Ano. A proto se zabil? Ano.

Strávili jsme nad tím hodiny, přitom jsme popíjeli a pokládali otázky. Ano, ne, na tom nesejde. Po dlouhé době přijdete na to, že ten chlap je vdovec; jeho žena zemřela při letecké nehodě; přičemž on byl v letadle taky. Přeživší zůstali bez jídla a dostali se na opuštěný ostrov; tělo té ženy zmizelo po pádu letadla; trosečníci mu nabídli racčí maso; on si ho dal, chutnalo mu, a proto se rozhodl ochutnat i to v restauraci; a když ho ochutnal, tak pochopil, že to, co jedl před lety na ostrově, nebylo maso z racka, ale z jeho ženy.

Dodneška mě tato hádanka velmi fascinuje. Co nemůžu v tom příběhu dostat z hlavy, není smrt manželky toho chlapa ani skutečnost, že tu nebohou ženskou povečeřel, protože si myslel, že jí racčí maso, ani že se kvůli tomu zabil. Co mě fascinuje, je to, že manžel neměl ani páru o tom, že snědl lidský maso, a k tomu mu ještě navíc chutnalo.

Inzeráty

V únoru 2010, pár dní před karnevalem, jsem přijel do Ria doprovázen Miguelem a svojí matkou Hildou. Trvala na tom, že mi pomůže s výběrem místa, kde se svými kámoši budu bydlet. Chtěla mít nade mnou za každou cenu neustálou kontrolu. Bylo pro ni těžký akceptovat, že už jsem vyrostl a budu bydlet v jiným městě, tisíce kilometrů od jejich pařátů. Přinejmenším ze začátku jsem se přes to musel přenést, protože jsem potřeboval její finanční pomoc.

Ubytovali jsme se v trojlůžkovém pokoji jednoho levného hotelu v Copacabaně, koupili si noviny a začali do nich čmárat. V té době ještě bylo možný narazit na inzeráty v tištěných novinách, který se držely následující předlohy: pokud inzerát hlásal „veliký prostor“, znamenalo to, že pokoj pro pokojskou a kuchyň byla jedna místnost; „vylepšeno po vydatné rekonstrukci“ znamenalo, že se budova bez nějaké základní opravy zbortí na kusy; z „výhledu na zeleň“ vyplývalo, že „naproti je favela“. Přídavná jména dávala tušit naprosté zoufalství: „senzační“, „báječný“ a „úchvatný“ patřila

mezi ta nejčastější. Vyšlo z nich najevo, že byt je už celý měsíce neobývaný.

Bylo neuvěřitelné, jaký množství starých, sešlých, smradlavých a téměř infekcemi kontaminovaných bytů lidi nabízeli k pronájmu. Za čtyři dny jsme ve městě viděli nepředstavitelný brloh. A solidní byty za *nepředstavitelné* ceny. Zatímco karnevalové průvody naplňovaly ulice radostí a kraválem, my jsme byli otráveni znechucením. Bydlet v Jižní zóně Rio de Janeiro bylo jako bydlet v nějakém evropském paláci nebo v resortu andských jezer: zcela mimo naše možnosti.

Těsně před naším plánovaným datem odjezdu jsme navštívili předposlední byt na seznamu. Makléř přišel patnáct minut po domluveném srazu; ještě jsem nevěděl, že patnáct minut pro lidi z Ria neznamená zpoždění, ale přiměřené zdržení. Jmenoval se Hektor, byl to plešatý tloušťík, vypadal jak břichomluvecká loutka: pevná ramena nad vzpřímenou páteří, hlavou otáčel nalevo a napravo jako robot. Když se omlouval za zdržení, nasadil falešný úsměv. Z kapsy vytáhl špinavý kapesník a otřel si s ním čelo. Po úvodní konverzaci jsme vyjeli výtahem až do sedmého patra.

Byla to jedna z těch starých budov s jediným bytem se čtyřmi pokoji na každém patře. Po vstupu do obývacího jablečka jsem musel zadržet údiv. Ihned jsem si vybavil reportáž o Japoncích, kterou jsem před pár dny četl v jednom časopise, co žili v Tokiu v zásuvkách o pěti metrech čtverečních. Chudáci Asiati. Tenhle obývací jableček byl přesným opakem. Měl spoustu místa navíc, nacházel se v něm majestátní stůl s víkem z tmavého skla a deset židlí; na stěnách byly stejně tak krásné jako chaotické obrazy moderního umění; skoro nová, pěkně pohodlná pohovka a v čele byla televize s plochou obrazovkou. Hektor mechanicky pootvíral všechny dveře, pochválil zabudované

skříně a dobrou lokalitu bytu. Bez přestání hovořil: o dřevěných parketách, novým rozvodu elektřiny, ranním slunci v obývacíku a odpoledním v pokojích.

„Je tady jedna favela u placu jedna a druhá u placu šest, jsou ovládané zneprátenými frakcemi,“ řekl. „To je dobře, protože tady jsme u placu číslo tři, je to šedá zóna, žádná z těchto frakcí tu nepřepadává, aby si nezačala konflikt s tou druhou.“

V podstatě nám tvrdil, že se byt nachází v pásmu Gazy Rio de Janeira a že je to výhoda. Přestal jsem jeho absurdní logiku vnímat a šel jsem se podívat do jednoho z pokojů. Dokonce v něm byly pilastry. I s postelí a nočními stolkami se v něm dalo tancovat, bláznivě skákat nebo v něm nakupit Japonce.

„Co na to říkáš?“ zeptal jsem se Miguela, zatímco moje matka v jiné místnosti klábosila s makléřem.

„Musí to stát balík,“ řekl užasle.

Smáli jsme se naší směle. V devatenácti letech je normální chtít zachránit svět, zároveň si připadat ztracenější a muset počítat peníze na jednu flašku piva. To místo s obrovským obývacím a skvělými pokoji nebylo pro nás. Avšak čím bolestivější bylo si uvědomit, že se mé vzdušné zámky rozplynou, přesto jsem nepřestával snít. Otevřel jsem v obývacíku jedno z oken, který směřovalo do koruny stromů, a zhluboka se nadechl. Tam dole se ulicemi bezcílně toulali lidští mravenci, mikrobusy chrlily oxid uhličitý a pouliční prodávачi zabírali chodníky. Pak ke mně ta břichomluvecká loutka přistoupila způsobem, jako by nic nechtěla, přestože toho ve skutečnosti chtěla hodně.

„Vy jste odkud?“

„Z Pingo d'Água,“ odpověděl jsem. „To je městečko v Paraná.“

„Blízko Curitiby?“

„Ne, je to blíž k ústí Iguaçu, ale je to konec světa.“

„Vy tři tady budete bydlet?“

„Já jsem přišla jen pomoci,“ vložila se do hovoru matka. „Jsou to čtyři kamarádi z dětství, budou studovat univerzitu v Riu.“

„Čtyři mládenci?“ řekl Hektor a protáhl krk. Jeho zastřené oči se na mě krátce zaměřily, ještě než si opětovně kapesníkem utřel čelo zbrocený potem.

„Jsou naprosto skvělá skupinka, můžete jim důvěřovat. Já jsem matkou tady tohohle.“

Ukázala na mě, jako by si vybírala za výlohou boty. Nesnášel jsem podílet se na kliše mladík-co-opouští-venkov-aby-získal-lepší-život-ve-měště. Břichomluvec předstíral zájem.

„Co budeš studovat?“

„Management na UERJ (Univerzita státu Rio de Janeiro).“

„Ach, to je dobře,“ odpověděl s bezvýrazným obličejem. „A ty?“

„Medicínu na UFRJ (Federální univerzita Rio de Janeiro),“ řekl Miguel se sklopeným zrakem.

„Umístil se na pátém místě,“ rozhodl jsem se dodat.

Miguelovi rodiče vždy pracovali pro ty moje. Vyrůstli jsme ve stejném domě, vychováni jako bráchové. Na jeho stydlivost jsem byl zvyklej. Miguel se raději choval nenápadně, než by poukazoval na svoje zásluhy. Ve školce se přidával ke mně a Vepřekovi do skupinky odstrčených. Nyní už má psychologie název pro to, co si dělají osmiletá děcka: šikana. V té době v Pingu byl pouhým mrzákem. Já byl teplouš a Vepřek velryba ze Zachraňte Willyho. I my jsme si tak říkali.

Miguel byl vždycky tichej, uzavřenej, studijní typ. Měl rád četbu, vědecké pokusy na dvoře a zkoumání mrtvých zvířat. Já stál opodál zcela fascinován jeho napojením na tajemství vesmíru. Jeho

rodiče sotva uměli číst a psát, ale on byl oproti všem předpokladům géniem již od malička. Studovat medicínu v Riu byl počátek uskutečnění jeho snu, pomáhat lidem. Zatímco hošani, co nás mlátili a dotírali na holčičky ze školy, teď dojili krávy, žvýkali tabák a byli otcové čtyř děcek různých matek v Pingu d'Água. To mě naplňovalo určitou pýchou.

Hektor bezděčně Miguelovi poblahopřál a zeptal se: „Kde jsou ti další dva?“

„Zůstali v Pingu, dokud tu vše nezařídíme.“

Maklér zakašlal. Potil se, prskal, mluvil o částce za domovní služby, o dvacetičtyřhodinové přítomnosti vrátného a garážovým místě.

„Máte auto?“

„Jenom jedno.“

Naším kočárem byla Verona z roku '98, vínové barvy, s láskou přezdívaná Bukowski. My čtyři jsme se skládali na benzin, daň z vlastnictví motorového vozidla a výdaje na údržbu. Bukowski byl náš mazel. I když byl starej a značně chlastal, ještě pořád byl schopn velkejch dobrodružství. Naším plánem bylo vyjet si s ním příští měsíc z Pinga a za sedm dní dorazit do úžasného Ria, tentokrát natrvalo. Bezpochyby by to byla zábavná jízda.

Když jsme si prohlídli celý byt, vrátili jsme se do obýváku. Posadil jsem se na pohovku a projel jsem očima každý kout toho dokonalého místa. Byl jsem tak nervózní, že jsem si rukama mačkal kolena. Podíval jsem se na ostatní, panovalo hrozivé ticho. Ta chvíle právě přišla.

Nasadil jsem bezstarostný tón a zeptal se: „Kolik bude stát nájem?“

Maklér nás nechal v jistém napětí, protože přesnou částku začal hledat v nějaký tabulce v mobilu a... Jako jo, samozřejmě vím, že

se tím nemůžu chlubit, vítězství nepatří mně, ale osudu, avšak zá-
zračně se ta částka do našeho rozpočtu vešla. Vysvětlil nám, že ma-
jitelé s nájmem spěchají, protože byli v práci přeloženi, potřebovali
odcestovat a chtěli už mít všechno potvrzený a podepsaný. I přesto,
že jsem měl hlavu v oblacích, snažil jsem se svou velkou radost
nedat najevo. Potlačil jsem úsměv a řekl: „Výborně.“

„Musíte složit zálohu na tři měsíce nebo za sebe nechat někoho
ručit.“

„Složím kauci,“ pospíšila si moje matka.

Chápu, že bych se jí měl bránit. Žádná její laskavost nebyla za-
darmo. Začít život v Rio de Janeiru s takovým břemenem nemohlo
být nijak dobrý. I tak jsem ale ustoupil. Moc jsem chtěl zůstat v tom
neuvěřitelném bejváku. Hugovi a Vepřekovi jsem poslal esemesku,
že jsme našli ideální místo.

V tu chvíli jsem si připadal jak nějaký šťastlivec. Měl jsem před
sebou dlouhou cestu, ale první krok směrem k úspěšný budouc-
nosti jsem měl za sebou. Zmocním se všeho, čeho se jen půjde
zmocnit. Budu boháč, budu úspěšnej a nezávislej chlap. Sbohem,
venkovská předpojatá společnosti! Sbohem, matko a tvý uštěpačný
poznámky! Zdálo se, že se mi v životě nic nemůže podělat.

Nemohl jsem se více mýlit.

[Dopis]

Rio de Janeiro, 22. března 2010

Ahoj mami, máš se dobře?

Konečně jsem v Rio de Janeiru, ani tomu nemohu uvěřit! Byt, který Dante s Miguelem vybrali, je úžasný. Je přesně takový, jak o něm mluvili po telefonu. Můj pokoj je největší s výhledem na nóbl hotel, který stojí na protějším rohu a je celý pokrytý zrcadly. Ulice je Ministro Viveiros de Castro. Má spoustu stromů a je málo frekventovaná, až se podobá Pingu, přestože to je na Copacabaně. Nejbližší stanice metra je Cardeal Arcoverde, dva bloky odsud. Než začne semestr, využívám čas k tomu, že vystupuji v různých stanicích, abych tak poznal město. Samozřejmě že jsem byl u sochy Krista Spasitele. A modlil jsem se za paní biskupku Lýgii a za celou komunitu Univerzální církve ukřižovaného Pána.

Taky jsem objevil blízko našeho domu jeden kostel, který slaví obřady v úterý a ve čtvrtek. Přemýšlím nad tím, že se k nim přidám. Bavit jsem se s místním pastorem (jmenuje se Sérgio) o tom,

[20]

že jsi společně s biskupkou Lýgií jáhenkou, což ho dost potěšilo. Pověděl mi, že ji má také velmi rád. Po obřadu mě pozval k sobě domů a ukázal mi svou sbírku DVD. Měl čtyři biskupčina DVD včetně show ze Salvadoru, kterou je nejtěžší sehnat. Poslechli jsme si je a zazpívali si „Pomazání Pána“ a „Pane, požehnej mi“ a taky méně známé písně, jako jsou „Chvála vznešenému“, „Kolika požehnáání jsem se domohl“ a „Ó Pane Bože, uzdrav mě“. Pastor Sérgio je skutečným fanouškem biskupky Lýgie.

Taky jsem se tento týden zapsal na fakultu. PUC (Papežská katolická univerzita) je velmi hezká, vypadá to tam jako ve filmu. Jsou tam lavičky pod širým nebem, zeleň, partičky studentů, co spolu hovoří a diskutují nad projekty. Trochu jsem se stresoval kvůli předání dokumentů. Je až neuvěřitelné, kolik papírů je třeba odevzdat. Každopádně teď už jsem oficiálně studentem oboru počítačová věda na Univerzitě PUC Rio de Janeiro a jsem na to velmi hrdý, ano mami, je to tak.

Tady je všechno blízko (dokonce blíže než v Pingui): trh, bistro, květinářství, manikúra, internetová kavárna, pekařství, kurz tance a tři fitka. Chápu, že se obáváš o mou váhu, a proto budeš ráda, když ti řeknu, že jsem se zapsal do Intelligent Fit. Mají naprosto skvělý program s lektorským poradenstvím pro lidi jako já a spoustu dalšího. Lektor pro mě sestavil celou sérii cviků se spoustou aerobiku a taky nějakým posilováním, aby mi pomohl se zbavit tuku. Byl jsem tam včera, dnes, musím tam jít i zítra. Zdá se, že každý čtvrtek se v blízké ulici Ronald de Carvalho otevírá pouliční trh. Chystám se tam kupovat si ovoce a zeleninu. Hodlám jednou provždy přestat s limonádami, čokoládou, smaženým jídlem a pít jenom džus. To mi pomůže vést zdravější život. Budeš na mě, mami, pyšná, až mě přijedeš na-

vštívit. Tvůj promující, hubený syn. Dokážeš si představit něco lepšího?

Společně s dopisem posílám i pohled z města s Kristem s otevřenou náručí.

Bůh ti žehnej.

Líbá tě, Vepřek

Cora

1

Pět let uběhne rychle. Sotva jsem se rozkoukal a už byl konec roku 2014. Brazílie na mistrovství světa prohrála s Německem, papežem se stal Argentinec, virus ebola děsil celý svět a já měl na sobě talár, abych pronesl uplakaným otcům a matkám v obecnstvu promoční řeč. Děkoval jsem profesorskému sboru za „láskyplné vedení a neocenitelné poznatky, které jsme v průběhu studia obdrželi“. Pravda je, že ta fakulta nebyla žádný zázrak. Univerzita státu Rio de Janeiro byla daleko, skoro hodinu metrem. Nácházela se v polozbořené budově, docházelo v ní k hromadě stávkám a profesori často chyběli. Časem jsem tam začal chybět i já.

Můj život se změnil o dost míň, než jsem si představoval. Nepřestával jsem s krátkými vztahy a bydlel jsem ve stejném bytě, kde jsem se o výdaje dělil se svými třemi kámoši. Bukowski mlel z posledního a moje matka se snažila vetřít do naší rutiny. I když byla daleko, denně posílala zprávy na WhatsApp (přeji sluníčkové dny, Něžní medvídci a motivační fráze). Volala dvakrát týdně a každý

tři měsíce mě navštěvovala. Pokud jste něco takového nikdy nezažili, nemůžete znát pravý význam slova *netaktnost*.

Nepochybně bylo lepší žít v Rio de Janeiru než v Pingo d'Água, ale nemohl jsem říct, že bych byl *šťastnej*. Přesnější by asi bylo *zklamanej*. Měl jsem diplom a ztratil jsem svůj přízvuk. Po promoci jsem doufal, že budu pracovat v nějaký solidní firmě, dám dohromady peníze, abych mohl rozjet vlastní byznys, a ještě před třicítkou dosáhnu profesní realizace. Úspěch má smysl jenom v mládí.

Jednou jsem na veřejných záchodech zahlédl báseň:

„*Co se v žádné knize nedočeš*

Je to, že vagíny prdí.“

Hodně věcí v knihách nebylo. Kromě technických příruček jsem vždycky měl rád knihy o svépomoci, pravdivý příběhy lidí, kteří v životě zvítězili. Četl jsem *Moudří a mocní lidé*, *Nauč se uspět v každé situaci*, *Pro úspěšného muže* a *Tajemství nejbohatších lidí na světě*. Ale nic jsem nenašel o tom, jak bejt mladej a promovanej v managementu. Nic o tom, jak hledat práci ve svém oboru a neuspět. Nic o tom bejt ignorovanej.

Když nejsi bohatej, nemáš nic. Tohle ti knihy neřeknou. Jestli tvůj otec není majitelem nějaké firmy, tak nemáš nic. Další věc, kterou ti knihy neřeknou. Pokud nemáš nikoho, kdo by tě doporučil, tak nemáš nic. Ani tohle ti knihy neřeknou.

Přečetl jsem *Pět vlastností úspěšného podnikatele* a zjistil jsem, že to jsou: vytrvalost, strategická vize, zaměřenost, přesvědčivost a sebepoznání. Byl jsem vytrvalý stratég, zaměřenej a přesvědčivej. Roky jsem si psal deník, uskutečnil jsem pár investic jen tak pro trénink, prostudoval jsem teorie a případové studie *startupů*, hovořil jsem s odborníky z IT oblasti. Chci tím říct, že jsem nebyl žádný neschop, na pracovní trh jsem byl připravenej. Ale když

jsem promoval, tak pracovní nabídka byla slabá a většina míst byla obsazena vývojovými inženýry. „To je krize,“ říkali moji přátelé soucitně. Byli stejně tak v řiti jako já.

Hugo dodělal fakultu gastronomie v roce 2013 a považoval se za opravdového šéfkuchaře, přestože byl taky neznámou nulou. Živil se tak, že přebíhal z jedny restaurace do druhé a jako pomocný kuchař třel bídu s nouzí. Talentu měl na rozdávání, byl to rozený umělec. V roce 2011 strávil půl roku na stipendiu v Paříži v Centre de Formation d'Alain Ducasse (což způsobilo, že nájem za byt nás v té době tížil o dost víc), ale jeho zbytně ego lidi odrazovalo. Ledaže by byl nový Jamie Oliver. To by Hugo nemusel umývat spoustu podlah, zatínat zuby a notnou dobu se potit u sporákového hořáku. Byl zaměřenej, přesvědčivej a vytrvalej, ale ze stratéga v sobě neměl nic.

Miguel byl na praxi ve veřejném špitále kdesi v dalekých koutech Ria. Jezdíval s Bukowským tam a zpátky. Když se objevil doma, rychle se vysprchoval, stěžl se najedl a potkával se s Ráchel, svojí nesnesitelnou přítelkyní, kterou poznal na začátku studií. Když se párkrát stalo, že jsem ho potkal, vypadal vyčerpaně a spokojeně zároveň. Byl to stratég, byl zaměřenej a vytrvalej, ale vůbec nebyl přesvědčivej.

A nakonec Vepřek. Nedostudoval, celý dny trávil na vyztužené speciální posteli pro obézní lidi, brouzдал na netu, pojídal kuřecí stehna v těstíčku a slané sušenky. Narodil se tlustej, šťastnej a přízpůsobivej. Nebyl vůbec přesvědčivej, ani stratég, ani zaměřenej a už vůbec ne vytrvalej.

Mí přátelé byli odsouzeni k neúspěchu a já s nima byl na stejné lodi. Měl jsem zaměstnání v jednom knihkupectví v Leblonu a měl jsem s tím být spokojenej. Měl jsem rád knihy i to prostředí, ale

pravda byla ta, že mě obecně děsně štváli zákazníci. Buď nic nevěděli, anebo byli roztržití. Přicházeli a chtěli „tamtu knihu s tím trpaslíkem na obalu“, nebo „tamtu jinou, jakýsi krvák“, aniž by znali název, nakladatelství nebo autora. Doufali v to, že jsem kouzelník a ne knihovník. Přicházeli s nekonečnými školními seznamy, kupovali omalovánky a domáhali se rady na dárek pro otravnou starou tetku, která měla narozeniny a o jejímž vkusu neměli vůbec páru.

Pracovat v knihkupectví znamenalo ústupek z mých plánů a ústupky jsem vždycky nesnášel. Navíc můj plat nebyl vůbec důstojnej. Nepřestěhoval jsem se do města, nestudoval a nedřel jak černej, aby se ze mě stal zoufalec, co si nic nevydělá. Měl jsem zabořit nos do příruček, projít nějakým veřejným konkurzem a usadit se. Posílal jsem firmám životopis, brzo ráno jsem studoval konkrétní vyhlášky a v rámci své trpělivosti jsem doufal, že se přihodí nějaká dobrá věc.

Zlepší se to, říkal mi vnitřní hlas. Snaž se, věnuj se tomu, studuj a zlepší se to!

Snažil jsem se, věnoval se tomu a studoval.

Zasraně prolhanej vnitřní hlas!

2

Když jdeš bydlet se svými nejlepšími kámoši a každý den hledíš do jejich tváří, dojde ti, že ten zážitek není tak skvělej, jak sis ho představoval. Není snadný udržet přátelský soužití s někým, kdo ti ráno krade jídlo z ledničky, nechává nahromaděný nádobí ve dřezu, nacáká v koupelně, pochčije prkýnko, který pak neumyje. Vepřek byl nejčastěji zodpovědnej za hádky v bytě.

V průběhu let jsme spolu měli hodně sporů, a dokonce jsem s ním jeden čas nemluvil. Potom jsem to vzdal. Tlustoch byl nenapravitelnější, nestydatější lenoch. Ale co jsem měl dělat? Byl to můj kámoš.

V roce 2010, když jsme přišli do Ria, vážil Vepřek sto dvanáct kilo. V roce 2014 už měl sto sedmdesát jedna a obě jeho nohy vážily víc než dvě děcka. Aby se udržel při životě, jeho tepny makaly jak Číňani ve fabrikách na tenisky. Tělo měl plný převislých špeků a kůži měl podrážděnou vyrážkami, fleky a akné v nedostupných místech. Prsa měl větší než africká kojná a jeho chuj připomínal pražený burský oříšek. Jo, už jsem bohužel Vepřeka párkrát nahýho viděl; jeho zvyk chodit po domě svlečený a srát s otevřenými dveřmi byl odpornej.

Vepřek zanechal studií ve druhém ročníku na fakultě počítačové vědy, protože nesnesl takovýto plánování s diářem, zkoušky a poplatky. Plnění povinností s ním nešlo dohromady. Chtěl být svobodnej, i přes svých sto sedmdesát jedna kilo. Zatímco jsme studovali a pracovali, on si hrál videohry, pořádal maratony *Star Wars* a sjížděl celý seriály na Netflixu. Taky měl jeden fetiš; trávil den se sluchátky na uších a poslouchal pornofilmy. Měl rád sténající ženský, jejich ostrý jekot při sexu. Chlubil se tím, že umí rozeznat blondýnky od černošek a brunetek jen podle jejich orgasmu. Podle něj sténaly Japonky o dva tóny výš než jakákoli ze západu.

Zároveň byl i nábožnej. Když se s někým seznámil, hned mu vyprávěl, že pochází z evangelické rodiny. Rád zpíval gospel, a dokonce ho občas i poslouchal, když si s audiopornem dal zrovna pauzu. Jeho náboženství mu nepřekáželo v tom, aby si vydělával po svém. Živil se z malých švindlů na netu. Prodával neexistující výrobky a falešný léky stařenkám s rakovinou. Oškubával blbce podvodnými službama, nabourával se do počítačů a uskutečňoval

on-line převody z nechráněných účtů. Hodně vydělával na *bitcoinech*. Když jsme objevili tyhle nelegální činnosti, byli jsme pěkně nasraní. Jediný, co jsme v tu chvíli fakt nepotřebovali, byly oplétačky s policií. Ale Vepřek byl zábavnej. Uměl svádět lidi na svou stranu a zaručil se nám, že neudělá nic přes čáru a že ty jeho levoty byly utajeny a bezpečný. V tom svém mrňavým světě, kterým byl jeho pokoj, nešetřil vůbec na ničem. To bylo jen pro huběňoury, zdravý lidi, co maj léta před sebou. Vepřek utrácel. Zobrazoval v sobě kliše o tlustoších, o velkých tlustoších, zbožňoval McDonald's, Burger King, Bob's a KFC. S čedarem a slaninou a k tomu ještě více čedaru a slaniny. Taky si užíval thajské, německé, čínské, japonské, peruánské, italské a brazilské kuchyně. Byl typem člověka, pro kterého jíst neznamenovalo potřebu, ale požitek, plán, smysl života. Donášková služba pro něj znamenala největší vynález dvacátého století. A objednávka přes internet největší vynález století jedenadvacátého.

Vepřek mi platil dvacet realů za to, že mu každý týden do schránky hodím dopisy. Taky platil jednomu týpkovi, kterej mu domů donášel trávu. Vycházel velmi zřídka, jen do hospod, kde jedl a pil jako buvol. Zbytek času žil on-line a tloustl.

Vrcholem všeho bylo jeho příjmení – Vepřek. Dokonalej fór.

Vyvolával ve mně směsici pocitů. Něco mezi soucitem a rozhořčením, od náklonnosti po starostlivost. Bylo to v pondělí, 15. září 2014, kdy Hugo s Miguelem společně vstoupili do mého pokoje s tím, že se mnou musí probrat velmi důležitou věc. Seděl jsem na kolečkovém křesle u počítače a díval se na TED na YouTube o tom, jak založit finančně zdravou firmu, a při tom jsem hltal plátek staré pizzy, která zůstala zapomenutá v ledničce.

„Co je?“ zeptal jsem se a pauznul video.

„V pondělí má Vepřek narozeniny, musíme se domluvit, co mu dát za dárek.“

Každý září to bylo stejné. Vepřek každý rok svého života slavil jako nějakou výhru. Normálně jsme se vždycky sešli, abychom mu něco skvělého koupili. Obvyčně filmy pro nerdy na Blu-ray disku. Tentokrát jsem navrhl rybu, křečka nebo papouška. Celý dny trávil sám.

„Jenže tento rok bychom tlustochovi rádi dali něco fakt speciálního,“ řekl Hugo a vzájemně se na sebe s Miguielem koukli, zatímco Hugo otravně žvýkal žvejkačku s otevřenou pusou. Hned jsem poznal, že už měli jiné plány. „Totiž... jako... Přemýšlel jsem... Jaká je největší rozkoš člověka na světě?“

Byl jsem zticha, a když jsem pochopil, že moje zaváhání čekal, netrpělivě jsem zakoulel očima.

„No jaká?“

„Dobře se udělat, vole! Největší rozkoš člověka je dobře se udělat, ať už z jídla, nebo ženský,“ řekl Hugo. „Shodnem se na tom, že Vepřek není úplnej virtuos ani v jednom, ne? Má rád jen fastfoody, příšerný jídla. A co se týče ženskejch... Oukej, zatím neměl příležitost si to s nějakou rozdat.“

„Kam tím jako míříš?“

Hugo nasadil svůj nejlepší úsměv.

„Zaplatíme mu nějakou děvku!“

Od doby, co Hugo zůstal singl, tak neustále myslel na sex. Jeho vnitřní mačistický hovado v něm rostlo každým dnem, takže nemělo cenu se s ním bavit. Hugo byl king heterosexuálů, chlápek, co byl požehnaný geny, měl zelený oči, který zdědil po prababičce, a dlouhé vlasy medové barvy (většinou je měl spojené elastickou gumou v drdol nebo zakrytý kuchařským čepcem). Ženy mu v ho-

voru snadno podléhaly a nebylo těžký to pochopit, protože byl věčně nakrknutým svalnatým šéfkuchařem alfasamcem, plným tetování a piercingu s roztahováký v uších. Ale protože Hugo nevydržel v žádným zaměstnání, tak si ani neudržel žádnou ze svých přítelkyň. Jeho myšlenky a pohrdání světem byly otravný až přespříliš. K ženskéjm se choval jako k jídlu. Po nějaké době se mu z nich začalo navalovat.

Vždycky jsem měl dojem, že Hugo je typ člověka, kterýho kdybych poznal v o něco pozdějším věku, tak bych ho nenáviděl. Ale byli jsme kámoši už od školy, kdy naše odlišnost ještě nebyla do nebe volající. Čas nás učinil zcela rozdílnými, ale přátelství to nenarušilo, jako by to byl nějaký status quo.

„Jsem proti,“ řekl jsem. „Najmout si lehkou děvku musí stát majlant.“

„No a?“ řekl Hugo tónem je-mi-putna-co-si-kdo-myslí.

„Nevím, jestli ti to dochází, ale jsme úplně v prdeli!“

Využil jsem toho, abych oběma osvěžil paměť. Každý den bylo všechno dražší. Po tolika změnách se nájem bytu od roku 2010 prakticky zdvojnásobil. Mohli jsme tam žít dál jen s tím, že jsme balancovali nad propastí, a mně se vůbec nelíbila myšlenka, že bychom se přestěhovali na nějaké horší místo. Bylo by to, jako si připustit svůj neúspěch.

„Lepší bude šetřit než utrácet prachy za narozeninovou šu-kačku.“

„Co ti je, chlape?“ řekl Hugo a bouchnul mě do ramene. Věděl, že tohle bouchání nesnáším, udělal to naschvál, aby mě vyprovokoval. „Našemu Vepříkovi táhne na 23 let a je úplně jasný, že je panic. Ten je tak tlustej, že nikoho jen tak nevomrdá. Je naše zodpovědnost sehnat mu ženskou. Do píči, tady je Copacabana!“

Taky jsem si byl jistej, že je Vepřek panic. Ale von byl takhle šťastnej, poslouchal si svý pornáče a na kompu pařil MMORPG a FPS. Proč zbytečně zatěžovat jeho neurotickou hlavu? Kromě toho by to byl docela těžkej úkol, přesvědčit nějakou ženskou, aby šla do postele s týpkem, kterej má skoro dvě stě kilo, a to i když by to byla profesionálka.

„Lituju, borci, jsem bez peněz,“ řekl jsem a považoval jsem tu záležitost za uzavřenou. Nasadil jsem si sluchátka a na videu zmáčkl play. Hugo se ani nepohnul, jen řekl Miguelovi nějakou věc, kterou jsem neslyšel, a vypožil mi sluchátka z kompu.

„Už to mám, ty paličáku! Chápeš, že vyděláváš blbě, přestože se celej den jebeš v tom knihkupectví. Ale to je o. k. My seženem prachy a ty tu holku.“

Někdy bylo až neuvěřitelný, s jakou přirozeností dokázal Hugo urážet. Nemyslel to zle, jen mu to nedocházelo. Horší bylo, že tentokrát stál vedle něj Miguel. Zrovna Miguel, nejvíc otcovskej typ na celé zemi, který nikdy nikoho nezradil, roky chodil s jednou a tou samou ženskou, kterou si pravděpodobně vezme a bude s ní mít děcka.

„Tohle není správný,“ řekl jsem skoro až prosebně, aby ten nápad nechali plavat. Hugo si strčil ruku do kapsy ošuntělých džín a vytáhl peněženku. Vyhodil pět storealových bankovek na stůl.

„My máme víc prachů, ty máš víc času. Vepřek si nikdy ke kundě ani nepřičichl. Nakonec budem všichni spokojení.“

Asi jsem nebyl tak přesvědčivej, jak jsem si myslel.

3

Druhý den jsem se cítil trapně. Navečer jsem měl jít pracovat do knihkupectví a počítal jsem s tím, že si ráno pořádně

nastuduju vyhlášku k jednomu pracovnímu místu ve státní správě, který se za pár měsíců otevře. Jenže jsem zkejsl ve spodárech v posteli, nechal jsem běžet klimošku a střídavě jsem sjížděl Tinder a hledal prostitutky pro našeho morbidního tlustocha.

Otevřel jsem si stránky showgirls v Riu. Rio Dream, Vip Gold RJ, Zlobivá holka, Pin Up Rio. *Ty na to máš víc času*, řekl Hugo. Zdánlivě jsem ho opravdu měl. Anabelle Mulatka, Drsná honačka, Sulamita, Sheron, Tuliane, Micaella, Capitu, Ana Kelly, Paola, Shana a Mel. Myslel jsem, že Drsná honačka by to mohla dát. Nezapomenutelný orální sex, klasika, dobrej pokec a masáže. Líbání: Ano. Anální sex: Ne. Muži, ženy i páry. Lze platit kartou. Zavolał jsem jí a vysvětlil, vo co jde. Okamžitě zavěsila. Drsná honačka prostě nebyla zas až tolik drsná.

Zkusil jsem jinou: Smyslná blondýnka. Výška: 1,68 m. Váha: 57 kilo. V posteli jsem žhavá. Splním ti fantazie. Mám hračky. Hobby: pletení. Jídlo: japonské. Hudba: elektronická. Filmy: *Marley a já*. Knihy: *Marley a já*. Taky mi to hnedka típla. Zkusil jsem Ohnivou Mulatku, Diskrétní Číňanku, dvojku Millu a Camillu. V něžném stylu, cena dohodou, taxi se platí zvlášť. Zavěsily. Znovu jsem prošel seznam těch holek a začal jsem si uvědomovat, že jsou stejný jako já. Spousta z nich se musela vzdělat v managementu a marketingu. Kotler a Keller pro děvky.

Pokračoval jsem v seznamu. Domina: footfetish, výměna rolí, stříbrný déšť, zlatý déšť, *fisting*, *tit torture*, CBT, *spanking dogplay*. Vepřek by z toho chcípnuł. Radši jsem tam ani nevolal. Cora Básnířka. Věk: 23. Výška: 1,77 m. Váha: 60 kilo. Jídlo: všechno. Knihy: poezie. Hudba: Alceu Valença. V posteli jsem: náročná. Zavolał jsem tam.

„Haló, kdo volá?“ zahlásila, jako kdybych ji přerušil uprostřed něčeho velmi důležitýho. Měla hluboký, dominantní, ale příjem-

ný hlas ve stylu kabaretní zpěvačky. Na pozadí byl slyšet hluk města.

„Viděl jsem tvůj inzerát a chtěl bych si tě najmout.“

„Na teď?“

„Na příští týden, 22.“

Bylo to jako se objednat k lékaři. Přijímáte Golden Cross?

„Poslouchej, jedná se o trochu choulostivou věc,“ řekl jsem. Už jsem byl unavený z toho, že mi ty ženský třískaly telefonem, takže mě napadlo, že bych o Vepřekově obezitě pomlčel. Neudělal jsem to. Byla by to vůči té kurvě zkurvená sviňárna. „Kde teď jsi?“

„V Copě.“

„Já taky. Můžem se sejít?“ naléhal jsem. „Rád bych si promluvil osobně.“

„Zaplatíš oběd?“

Mrkl jsem na hodinky, už bylo po poledni. Musel jsem něco rychlého sníst, převlíct se a ve tři být v knihkupectví.

„Zaplatím.“

Dali jsme si sraz za 30 minut u pláže na druhým place.

4

Dorazil jsem a ona mě tam už čekala. Ta stejná žena z fotky, jenom oblečená. Prsa měla schovaný v těsný blůzce a oči jí nezakrývaly proužky. Obrácená směrem k moři seděla na lavičce u promenády s překříženýma nohama, vzpřímenými zády a kouřila cigáro. Hodně foukalo a na cyklostezce bylo málo lidí.

Přešel jsem přes přechod a lehce jsem se opřel o její rameno. Hned vstala (byla o dvě pídě vyšší než já). Když jsme si potřásl rukou, lehounce mě škrábla dlouhými, možná umělými nehty

zbarvenými do krvavě červené. Byla nalíčená a měla na sobě barevný sportovní oblečení: červenou, fluorescentní blůzu a legíny s potištěným zářivým vzorem. Byla neuvěřitelně hezká, měla tmavou pleť a velmi tmavé, kudrnaté vlasy, které jí padaly skoro až do pasu. Měla hranatý obličej s vystupující bradou, krátký nos a výrazné rty, které v ústech svíraly cigaretu. Její vůně byla směsicí máty a parfému Neutrox.

„Máš hlad? Já hlady přímo umírám,“ řekla.

Běžeckou botou růžové barvy zašlápla cigáro a chytla se mé paže, jako bychom byli pár. V jejím způsobu chůze bylo něco zvláštního, jak nakláněla hlavu a dychtivě mě hltala očima. Aniž bychom prohodili jedno jediné slovo, ušli jsme čtyři bloky. Nevěděl jsem, jak začít, ale musela být navyklá na klienty, kteří málo mluví. Zašli jsme do restaurace Satsovy Kuřata na začátku ulice Barata Ribeiro. Ani se nepodívala na jídelní lístek, objednala si pečené kuře, míchaná vajíčka s kukuřičnou moukou, rýži s brokolicí a kolu bez cukru. A pak se na mě usmála.

„Dante... Líbí se mi tvé jméno.“

„Děkuji. Tvoje se mi taky líbí.“

„Zbožňuju své jméno, je od Cory Coraliny, která pochází z mého kraje. Znáš to tam?“

„Znám.“

Zhluboka se nadechla, zavřela oči jako herečka, co se chystá vstoupit na jeviště.

„*Žije ve mně stará indiánka s uhrančivým pohledem, schoulená u žhavého popele se dívá do ohně,*“ zarecitovala se silným přízvukem a mávala ke mně pažemi jako ženský duch lásky Pombajira. „*Zažeň sklíčenost. Hoď sem kouzlo... Ogum. Bůh Orixá. Rituál Macumba, svatyně candomblé. Ogã, otec svatý...*“ Tahle poezie je její.

Cora byla básnířka, já jsem děvka. To je skoro totéž. Svádíme jen několika slovy.“

Vrátil jsem jí úsměv a podíval se na číšníka, který přinášel nápoje. Cora zvedla skleničku.

„Moje služby pro tebe nejsou, co?“

„Jsem gay.“

„Toho jsem si všimla, už když jsi přicházel. Ale co já vím... Už jsem zažila všechno. Starce, stařenu, kněze, ministra. Měla jsem i jednu travestitku, co se se mnou chtěla vyspat.“

„Ty služby nejsou pro mě.“

„Škoda, jsi kocourek.“

Nevěděl jsem, jestli mám poděkovat. Zůstal jsem zticha.

„Máš s tím problém?“ zeptala se.

„S čím?“

„Že jsi gay.“

„Vůbec ne. Mí rodiče to vědí a kámoši taky. Všichni to vzali dobře. Proč se ptáš?“

„Protože vůbec nejsi ve své kůži,“ řekla, stiskla mi ruce a zatahala po jednom za všechny prsty, jako bychom se znali už roky. „Hele, já nekoušu, teda pokud si za to pořádně nezaplatíš.“

„Promiň.“ Nechtěl jsem, aby se cítila nežádoucí, proto jsem se vynasnažil, abych vypadal v pohodě. „Ty služby jsou pro jednoho kámoše, kterej má v pondělí narozeniny. Jsem si téměř jistej, že je ještě panic.“

Číšník přinesl jídlo a Cořina soustředěnost se ode mě přesunula ke kuřeti. Viděl jsem, jak sklonila obličej a namířila nosní dírky k jídlu, aby přičichla k jeho vůni, a pak se z uspokojení zeširoka usmála. Urychleně si nabrala vydatné porce rýže s praženou moukou z manioku a zeptala se, jestli si může nechat kuřecí stehýnka.

„Jasně že jo.“

„Ty jsi andílek,“ řekla a odložila lžici, aby mě zatahala za tvář. Nabídla se, že mě taky obslouží.

„Stačí, díky.“

Cora jedla mnohem víc než já. Nechala talíř přede mnou a rozbalila příbory.

„Kolik roků má ten tvůj kámoš?“

„Dvacet tři.“

„A v tomhle věku je panic? Není náhodou taky gay?“

Představit si Vepřeka v posteli s jiným mužem – dobrá, v posteli se mnou – mi zvedlo žaludek.

„Ne,“ odpověděl jsem a nabral si jídla vidličkou.

Cora se už dál na nic neptala. Nechtěla vědět, proč byl panicem, nechtěla vědět, proč vážil skoro dvě stě kilo, nechtěla vědět, proč nikdo nebyl blázen do toho si zašukat s tak obrovskou hmotou tuku a masa. Jako by byla předurčená k nezřízené chuti k jídlu, naklonila se nad talíř a s dokořán otevřenou pusou, šťastná, zcela bez ostychu zápasila s kuřetem.

Když jsme dojedli, nechala příbor na straně a vzala si do rukou kuřecí stehna.

„Je to vynikající, že?“ řekla a zubama vyrvala kousky masa a vysála kosti, aby na nich nezůstal ani ždíbec masa. „To je vtipný... Pracovala jsem na jatkách v Goiás. Otec byl správcem na statku. Vyrostla jsem se sekyrou v ruce. Vykrvovala jsem zvířata, odsekávala jsem kosti, prostě tyhle věci. Jen abys měl představu, už jsem zařízla víc bejků, než na kolik jsem vylezla chlapů. Ale nikdy jsem nezabíla slepici, věřil bys tomu? Nevím proč, neměla jsem na to nikdy odvalu. Slepice je pro mě něco jinýho. Je mi jí líto.“

„Ale kvůli tomu ji nepřestaneš jíst...“

„Jasně že ne. Je výborná. Na slepicích jsem vyrostla. Tady v Brazílii jí lidi hovězí, ale nejí koninu. Ve Francii jí koninu, ale nejí psy. A vědělš, že v Indii jí psy, ale nejí krávy? Jinej kraj, jinej mrav. Pravda je, že jíst maso je až příliš dobrý.“

Cora dohlodala poslední kost a hodila ji na talíř. Ještě jí zbývalo trochu rýže a mouky, ale už neměla hlad. Utřela si ruce do ubrousku. Rty se jí leskly tukem z kuřete a její kaštanové oči, zotavené jídlem, se na mě dívaly živěji.

„Chápej, já té hovadině rozumím. S tím panictvím je to těžký. Člověku to poznamená život. Já ztratila panenství ve dvanácti s fo-trem. Naučil mě všemu. Bylo to důležité, protože to byl někdo, komu jsem důvěřovala. Jak se jmenuje ten tvůj kámoš?“

Snažil jsem se skrýt, že mi bylo nepříjemné, s jakou neokázalostí mluvila absurdity. Držel jsem se záměru.

„My mu říkáme Vepřek, je to jeho příjmení.“

„Se svým tátou jsem na statku zabila hodně vepříků. To zvíře je při umírání děsný, hrozně kvičí. To nebyl život pro mě, opravdu ne. Nikdo svůj život nezlepší v savaně. Přišla jsem do Ria vydělat prachy. Říkala jsem ti, že chci být básnířka jako Cora Coralina? Občas píšu verše.“

„Souhlasíš?“

„Abych ho zbavila panictví?“ zeptala se a strčila si bonbon do pusy. Bylo to, jako kdyby nikdy nepřestávala žvýkat. „Co je tam za háček? Cejtím, že tam ještě něco je. On je zakrslej, má jednu nohu nebo šilhá?“

„Je tlustej.“

„Jak tlustej?“

„Hodně tlustej.“

„Přibližně?“

„Nějakých sto a něco.“

Věděl jsem, že v tu chvíli od toho půjde pryč. Cora si opřela lokty na stůl a přiblížila svůj obličej k mému. Hejbala s jazykem tak, že se jí bonbon otloukal o zuby. Její dech byl cítit po černých Halls a smaženým česneku.

„Podívej, Dante, řeknu ti to takhle, prostitutka je jako pizza. Existuje na doručení, v restauraci à la carte nebo v menu s neomezeným množstvím. Pokud si dáš na půlku jinou příchuť, zaplatíš za tu dražší. Děvka z ulice je jako pizza ze stánku, hodně lidí si ji dá a má silnější těsto. Takovou jsem taky byla, teď jsem nóbl, se sýrovou kůrčičkou. Pizza pro tlustocha musí bejt větší, aby zahнала hlad. Větší znamená dražší.“

„Jak moc?“

„Pět set a nemá cenu smlouvat. Je to přesně jako pizza. Asi nechceš, abych porušila dohodu a přišla rozsekaná na malé kousky po francouzsku, ne? Takže pět stoveček. Tak to chodí. Za tlustocha pět set, za gringa беру tisíc. Víš, kolik stojí v Evropě jedna Coca-Cola? Dvacet realů. Věřil bys tomu? Dvacet za jednu kolu?! Proto jsou taky jiný ceny. Cizince беру na hůl, aby se naučili nerezňovat na limonádě.“

„V pohodě.“

Infantilně se usmála. Kradmo se podívala na prázdný talíř a srovnala příbor.

„Ten Vepřek, ví o tom dárečku, kterej dostane?“

„Je to překvapení.“

„Připravte to ubožátko na to. Nakupte kondomy, gel a všechno ostatní. Já s sebou беру tělo, schopnosti a důvěru. Platíte taxi. Jestli bude nějaký problém, dostanu zapláceno v každém případě, o. k.“

Myslel jsem na čtyři pilíře marketingu: produkt, cena, trh a sleva. Vzpomněl jsem si na *Pět kroků směrem k úspěchu* a *Manuál moderního člověka*. Cora byla jako my. Přišla z vnitrozemí, aby vydělala prachy ve velkém metropoli. Podle všeho ale měla úspěch. Byla vytrvalá, měla plán, zaměření, měla sebedůvěru a byla přesvědčivá.

„Nebudeš mít problém,“ řekl jsem. „Je to v pohodě týpek. Má svý náboženský vrtochy, ale jenom občas.“

„Těmhle věcem vůbec nerozumím. Pro mě je Bible jako katalog od Avonu. Otevřu ho, jen když si chci něco objednat.“

Domluvili jsme se, že přijde domů v pondělí v pět, když já, Miguel a Hugo budeme v práci. Takhle budou mít dvě hodinky sami, aby si to užili. Cora si zapsala adresu a mé telefonní číslo. Zaplatil jsem účet jedinou padesátirealovou bankovkou, kterou jsem našel ve své zmačkané peněženke. Výstředně se zvedla od stolu, čímž přitáhla zraky všech v místnosti, a opět mě vzala za ruku, jako bych byl její pejsek. Šli jsme a drželi se za ruce až na roh ulice Barata Ribeiro s Prado Júnior u čínské cukrárny.

„Tvůj kámoš bude můj dar zbožňovat. Co se týče tebe, aby sis vynahradil ten oběd, tak máš právo na orálek, až budeš chtít přejít do jiného družstva.“

Cora mě políbila na koutek úst a zmizela směrem k pláži.

[Dopis]

Rio de Janeiro, 23. září 2014

Ahoj mami, máš se dobře?

Věříš na lásku na první pohled? Promiň, že se tě takhle na rovinu ptám, ale potřebuji si o tom s někým promluvit a kdo je lepší než vlastní máma, že? Víím, že jsi neměla s tátou dobrou zkušenost, ale zkus si vzpomenout na dobu, kdy jste se poznali, předtím než zmizel. Jak ses cítila? Byla to láska?

Na včerejším obřadě pastor Sérgio vykonal modlitbu za moje narozeniny a všichni zpívali Happy Birthday. V komunitě jsem velmi oblíben, když mi to došlo, zlepšila se mi nálada ohledně cesty, kterou mi Bůh přichystal. Po tolika letech ve velkém městě už víím, že mohu zhubnout a být úspěšný v programování. Víím, že můžu být šťastný, chápeš? Cítím se tu doma.

Po konci obřadu si mě zavolal do rohu kostela a řekl mi moc krásná slova, že mě má rád jako syna, a já jsem toho využil, abych trochu promluvil o tobě, o stvoření, které mě učinilo tím, kým

jsem. Pastor mi sdělil, že by mě chtěl představit jedné dívce, kterou také považoval za svou dceru. Dívka z velmi čestné rodiny, která vždy, když mohla, navštěvovala obřad. Trochu jsem se zastyděl, ale on na nic nečekal a tu dívku mi představil. Ježíšmarjá, ona je překrásná, mami, to si nedokážeš představit. Jmenuje se Cora a usmívá se tak, jak jsem ještě nikdy nikoho neviděl se usmívat. Chodí na Filozofickou fakultu a je velmi vytížená, učí angličtinu. Je jemná, cudná a zbožňuje poezii. Zarecitovala pro mě jednu báseň od Cory Coraliny, víš, kdo to je? Je to jedna básnířka z Goiáse, která začala vydávat své básně až jako velmi staříčká, ve svých 70 a něco letech. Prostá žena povoláním cukrářka. Vyhledal jsem si ji na internetu. Stáhl jsem si od ní pár knih, abych si je přečetl. Chci na ni udělat dojem, víš?

Pravdou je, že jsem zamilovaný. Trochu jsme spolu hovořili uvnitř kostela, zatímco se pastor Sérgio loučil s ostatními věřícími. Pak nás pozval na večeři do blízké italské restaurace. Myslím, že se Coře má společnost taky líbila. Hodně jsem hovořil o Pingo d'Água, o tobě a biskupce Lýgii. Chtěla vědět, co jsem tady v Riu celý ty roky dělal, a já jsem jí povyprávěl něco o škole a cvičebním plánu, který jsem musel dodržovat, abych se dostal na devadesát sedm kilo. Odpověděla, že se jí líbím tlustoučkej. Myslím, že je to první člověk, který si nedělal legraci z mého příjmení, což jen dokazuje, jak hodná je ta dívka.

Po večeři šel pastor Sérgio domů, ale já se s Corou ještě nechtěl rozloučit, a tak jsem se jí zeptal, jestli by se nechtěla projít po promenádě kolem pláže. Šli jsme vedle sebe, chtěl jsem ji chytit za ruku, ale nechtěl jsem vypadat neuctivě. Sedli jsme si do stánku, dali si kokosové mléko a hovořili jsme, ani nevím jak dlouho. Byli jsme zrozeni jeden pro druhého. Ani jsem nemusel Coru líbat nebo

se jí dotýkat, abych to poznal. Když jsem ji slyšel hovořit tím svým zdrženlivým způsobem, znamenalo to pro mě jenom ráj. Když jsme se loučili, podržel jsem její teplé ruce, které mi předaly mír a klid. Dal jsem jí polibek na tvář a ucítil jsem její mátovou vůni. Myslím si, že musím sebrat odvahu a požádat Coru, jestli by se mnou nechtěla chodit. Chci s ní žít, mít děti. Nepřeháním náhodou?

Ona je dárek k narozeninám od Boha. Kluci z bytu mi dali, jako vždy, Blu-raye.

Bůh ti žehnej.

Líbá tě, Vepřek

1

Přelom roku 2014/2015 jsme strávili na Copacabaně mezi miliony lidmi, kteří se zúčastnili ohňostrojů na pláži, skákali ve vlnách, objímali se a přáli si smskami klid a lásku. Hugo uvařil slavnostní večeři – uzený hřbet s pomerančovou omáčkou, rýži s čočkou, krocana na šťávě ze zeleného hroznového vína a konfitovanou tresku na smetaně. Každý rok to bylo stejné: navrhl menu, vybíral přísady (pokaždé nejlepší kvality) a výdaje jsme dělili čtyřmi, přestože jsem si třeba přivedl nějakýho šoustáka, nebo byl Miguel s přítelkyní, která si jídla jen zobla jako ptáček, což Huga dost uráželo.

Jeho pýcha rozhodně nešla stranou. Zbožňoval, když pro nás mohl vařit, ale vyžadoval, abychom byli jeho obecenstvo. Takže každého 31. brzy z rána jsme se shromáždili v parné kuchyni bytu. Bezchybně oblečen do černého kuchařského pláště a čepice, Hugo popsal každý detail, zatímco připravoval jídlo. Hodně termínů říkal ve francouzštině jako *ciselé*, *fond*, *fouet* a *compoté*. Byla to jeho

show, jako by Einstein představoval svou teorii relativity bandě ignorantů. Asi si dokážeš představit, že to bylo docela nesnesitelný. Jestliže na jednu stranu nebylo vůbec jednoduchý s Hugem žít, na druhou jen stačilo ochutnat jeho jídlo, abys mu odpustil jakoukoli namyšlenost. Večeře toho Nového roku neměla chybu. Po jídle si naše těla a duše vychutnávaly nadsmyslový vegáč.

Po emoční stránce byl můj rok stejnej jako ty předešlý: jedním slovem pohroma. Náhodná setkání s lidmi na Tinderu a Grindr, příležitostný sex. Ne že bych si hledal lásku na celý život, cítil jsem se až příliš mladej na něco vážnýho, ale občas jsem postrádal mít vedle sebe někoho, koho bych pod peřinou objímal u hororů v líně se táhnoucím pátku. To nebylo tak snadný najít v mobilních aplikacích, ale furt jsem to zkoušel. Jako každý začátek roku jsem zažíval pocity svěžesti, přesvědčenej, že konečně zažiju velkou lásku a podám v knihkupectví výpověď, abych pracoval na něčem, co má něco do činění s mým vzděláním.

Přišla ekonomická krize, která odvála jakoukoli naději. V těch posledních letech zažívala Brazílie euforii, byla to země budoucnosti. Zdálo se, že všechno prosperuje a zlepšuje se, až do doby, kdy si realita vyžádala svůj účet. Svět se topil v moři hoven a Brazílie šla ke dnu společně s ním. Nemocnice, kde Miguel sloužil, utrpěla škrty a platby za jeho stipendium od federální vlády se zpožďovaly. Hugo, kterej pracoval v restauraci jedné z nejproslavenějších kuchařek Brazílie, se pohádal kvůli tomu, že odmítl zamatat zem, a urazil majitelku. „Ženská patří k plotně!“ prohodil. Kvůli tomu se o něm začalo v profesionálních kruzích špatně mluvit. Začal se živit občasnou fachou ve firmě, která provozovala bufety, a zbytek svého času plýtvat na netu psaním gastronomických recenzí a postováním fotek svých jídel na fejsu s hashtagy jako

#sharinghapiness #božskádelikatesa #nejlepšíkuchař. Vepřek byl furt stejnej, válel se v posteli a sem tam se vídal s Corou (já ji u nás v domě od jeho narozeninového překvapení viděl aspoň třikrát) a rozšiřoval svou sbírku pornofilmů pro nerdy: *Sněhurka a sedm prcalíků*, *Pán prstění*, *Penetrátor*, *Operace Žhavý drát*. V knihkupectví jsem přežil škrty v personálu, ale ve vzduchu se vznášel pocit, že další propouštění může přijít každou chvíli. Nejhorší doba pro mladý v Brazílii.

Sotva jsem dokázal usnout bez pomoci Rivotrilu. Kdybych neuspěl v tom velkém městě, tak by jedinou mou možností bylo vrátit se do Pingo d'Água a pracovat v otcově notářství. Matka mi už po telefonu naznačovala, že bych to měl vzdát. Byla to noční můra. Když jsem přišel do Ria, ještě jsem snil o tom, že se ve světě vyšvihnu. Teď už jsem byl spokojenej, když jsem dokázal poplatit účty a uzavřel měsíc bez dluhů.

Hned po karnevalu jsem se rozhodl sejít se s kámoši, abychom si promluvili o financích. Schéma placení nájmu pokračovalo beze změny. Každý z nás posílal svou část Vepřekovi, kterej pak celej nájem přeposílal realitce přes internetové bankovníctví. Dělalí jsme to tak už pět let a nikdy s tím nebyl problém. Protože Miguel nedostal stipendium už dva měsíce, domluvili jsme se, že než se situace vrátí do normálu, zaplatím jeho část za něj. Shodli jsme se na tom, že zrušíme předplacenou TV a sdílení účtu u Netflixu. Kromě toho Vepřek slíbil, že nebude trávit celej den se zaplout klimatizací, Hugo že nebude utrácet prachy na luxusních trzích v Jižní zóně, a já musel přísahat, že se budu sprchovat kratší dobu.

Nakonec jsme zvolili nejtěžší řešení ze všech. Druhého dne po konci pracovní doby jsem si zavolał paní Dores, abych si s ní po-

hovořil. Pracovala v bytě za denní mzdu od chvíle, co jsme se přestěhovali. Bylo děsivé vidět tu málomluvnou, čilou paní černé pleť, jak se jí podlomily kolena ještě předtím, než jsem vůbec začal mluvit. Vypadalo to, jako by to už věděla. Snažil jsem se udržet si odstup, být neústupnej, ale bylo nemožné nenechat se strhnout bolestivýma, zarudlýma očima, který prosily o slitování.

„Nemáme jinou možnost,“ řekl jsem zarmouceně. Starala se o tři děti a v předchozím týdnu byla propuštěna z rodiny, u který pracovala ve zbývajících dnech. Ale co jsem mohl dělat? Zasraná ekonomika v zasrané zemi. „Slibuji, že vás znovu zavolám, až ta krize přejde.“

Oba jsme věděli, že nemá žádnou šanci na zlepšení svého stavu. Paní Dores bylo přes padesát let a už neměla tu stejnou sílu, nebylo pro ni vůbec jednoduchý získat novou práci. Objal jsem ji a ucítil jsem její srdce pomaličku bít na mé hrudi, jako by téměř stálo. Levandulová vůně jejích vlasů mi vstoupila do nosu a její slzy mi zmáčely rukáv u košile. Abych se necítil tak blbě, tak ještě než odešla, dal jsem jí dvacet realů navíc.

Po zbytek noci jsem zíral do stropu. Ani léky na spaní mi nepomohly. Vidět tu nebohou ženskou, jak se chvěje s vyděšenýma očima z budoucnosti, bylo zlý znamení. Věděl jsem, že to bylo nutný, ale stejně mi to zkazilo náladu. Spočítal jsem a ještě znovu přepočítal naše peníze v domnění, že mám nad celou situací kontrolu. Stačilo si pohlídat špičku, snížit výdaje a počkat si, až zlé časy pominou. Zabral jsem až při rozbřesku a vzbudilo mě zvonění mobilu. Rozespalej jsem se podíval na displej (neznámé číslo) a přijal jsem hovor.

„Dante, dobrý den, tady je Hektor z realitní kanceláře. Promiňte, že volám tak brzy.“

Rychle jsem se probral. Za celých pět let, co jsme v bytě bydleli, mi makléř nikdy nezavola. Co mohl chtít?

„Raději bych si promluvil osobně,“ řekl, když jsem mu naznačil, aby mi prozradil důvod rozhovoru. „Můžete se za hodinu zastavit v mé kanceláři? Bohužel nemám dobré zprávy.“

2

Realitní kancelář se nacházela v zatuchlé místnůstce ve třetím poschodí nákupního centra uprostřed města s pachem plísně, papírů a s DVD *Ženy zpívají Roberta Carlose*, který běželo v TV. Byl jsem přijat sekretářkou s obličejem brouka, která mi nabídla kafe a sdělila mi, že se Hektor každou chvíli vrátí z jedné schůzky. Kafe jsem odmítl, byl jsem příliš nervózní, než abych do sebe lil stimulující nápoje. Po našem telefonickém hovoru si můj mozek vytvořil tisíc možných teorií, aby došel k závěru, že makléř chce určitě zvýšit nájem. Bude svádět vinu na poplatky, úpravy, co já vím, na ruku trhu, která vyjebe s životem každého mladěse, kterej se snaží stát dospělým. Já byl připraven prohlásit, že jsem byl férověj nájemník, kterej v minulých letech přistoupil na úpravy ceny, ale vše má své hranice, obzvlášť v současné krizi. Pokud by trval na zvýšení nájmu, nezbyla by nám jiná možnost než vypadnout pryč.

Miguel byl ráno ve službě a každých deset minut posílal zprávy přes WhatsApp do naší skupiny Bordel v Riu vytvořené Vepřekem a chtěl vědět nejnovější info o schůzce. Napsal jsem mu, že Hektor má zpoždění, a on odpověděl sérií ubrečených zklamaných smajlíků. Taký si dělal starosti.

Zatímco jsem v té místnůstce čekal, projížděl jsem svoje sociální sítě, až se mi podařilo zapomenout na čas, krizi a všechny prob-

lémy. Koukal jsem na pejsky a pozitivní zprávy na fejsu, okomentoval jsem dvě nebo tři fotky, na Instagramu jsem olajkoval spoustu dalších fotek svých ex a týpků, který jsem poznal na Tinderu. Konečně přišel makléř s nataženou pravicí, aby mě pozdravil. Byl tlustší a plešatější než napoprvé, když jsme se viděli. A taky větší lhář.

„Dante, rád vás vidím.“

Obešel stůl a sednul si na židli přede mnou s výrazem svědomitého žáka. V tichosti listoval papíry, až našel ten, kterej hledal.

„Včera mi přišel tento oficiální e-mail,“ řekl, když mi ho podával. „Jedná se o mimosoudní upozornění, které vám realitní kancelář zamýšlí poslat. Po zvážení situace jsem se rozhodl zavolat předem a pokusit se všechno vyřešit smírnou cestou.“

„Co všechno?“

„Už šest měsíců neplatíte nájem.“

Podíval jsem se na něj, aniž bych cokoli chápal.

„Nikdy jsme se s nájmem neopozdili.“

„Já vím, bylo mi to divné, když jsem ten e-mail dostal. Kauce už teď víc nepokryje. Chtějí vás vyhodit.“

Dostatečně jsem se nahnul, abych se mu zblízka podíval do očí.

„Vy jste hluchý, nebo co? Ty nájem byly zaplacený.“

„Peníze nepřišly. Vy osobně jste prováděl transakce?“

„O tohle se stará Vepřek.“

„Jste si jistý, že zaplatil za poslední půlrok?“

„Svým přátelům důvěřuji.“

„Dante, smlouva na byt je psaná na vás. Vy jste za ty platby zodpovědný.“

Bylo to naprosto absurdní, doslova urážka! Prolítl jsem očima ten e-mail od advokáta. Celkový dluh: 25 974,38 realů. Makléř si

mě pohrdavě prohlížel, jazykem si olízl svůj vydří knír a svým výrazem naznačoval takový to: Já věděl, že z tebe bude neplatič.

„Dejte mi chvilku,“ požádal jsem ho. „Vyřeším tohle nedorozumění.“

Vytočil jsem Vepřeka. Telefon vyzváněl, vyzváněl, nikdo ho nezvedl. Zkusil jsem to ještě třikrát, neúspěšně. Skoro nikdy od svého mobilu neodcházel daleko. Neměl důvod, proč mi to nevzít. *Ledaže by...* V mžiku všechno najednou dávalo smysl. Realita mě dohnala na kraj propasti, a když jsem se podíval dolů, na celé kolo jsem se rozchechtal.

„Čemu se smějete?“

Pohlédl jsem na makléře s jeho iritujícím knírem, což mě rozesmálo ještě víc.

„*Jestli jsem plakal, nebo se smál, důležitý je, jaké city jsem prožil,*“ zazpíval jsem, roztrhal jsem to lejtstro na několik kusů a v papírovém dešti ho vyhodil do vzduchu.

„Dante, tohle je vážný případ. Máte dva týdny na to, abyste zaplatili celou částku dluhu, nebo budeme konat.“

Aniž bych se přestal chechtat, vyšel jsem ze dveří, zatímco na mě sekretářka s obličejem brouka vyděšeně zírala a Hebe Camargo z DVD zpívala rozesmátá od ucha k uchu.

„Dva týdny, Dante!“ Ještě jednou za mnou zařval makléř.

Práskl jsem dveřmi kanceláře. Neměl jsem trpělivost čekat na výtah, seběhl jsem schody, a teprve když jsem byl na ulici před cukrárnou Kolumbus, otřel jsem si slzy a zhluboka se nadechl, abych se vrátil do reality. *Půl roku opožděný nájem...*

Měl jsem chuť toho vyžraného čuráka zabít.

Doma v obývacíku byly světla zhasnutý a odnikud se neozýval žádný hluk. To ticho mi přišlo divný. Vepřekův pokoj byl první z chodby, nejbliž obývacíku a normálně byl tlustoch schopnej vytvářet docela hlasitej rámus sám. Přiběhl jsem k jeho pokoji a otočil koulí na zámku u dveří. Bylo zamčeno. Lehce jsem zaklepal, ale nikdo neodpověděl.

„Vím, že tam jseš, ty sračko!“ zařval jsem.

Hugo se rozespalej objevil na konci chodby. Od chvíle, kdy přišel o práci v restauraci, býval vzhůru až do rána, zkoušel v kuchyni recepty a chodil spát, až když se rozednívalo. Ulpíval na utkvělé představě, že je nepochopeným géniem. Přistoupil ke mně a ptal se, co se děje, ale než jsem mu mohl odpovědět, přiřítíl se domů Miguel ještě v nemocničním plášti na sobě.

„Vůbec mi neodpovídáš na WhatsApp!“ stěžoval si. „Jak dopadla návštěva makléře?“

Neměl jsem odvahu mu nic říkat. Znovu jsem zabušil na dveře.

„Otevři! Musíme si promluvit!“

Po pár sekundách se otočil klíč v zámku. Rozrazil jsem dveře a vstoupil do paralelního vesmíru, kterým Vepřekův pokoj byl. Spatřil jsem po zemi válející se pytlíky od brambůrek, špinavý skleničky a talíře různě hozený na nábytku, láhve se zbytky piva a vodky, slipy XXL pověšený na klikách skříní, kabely, spoustu kabelů zašmodrchaných mezi hromadou přístrojů a marihuanový kouř, kterej vyplňoval celej prostor. Bylo to jako přijít do kanceláře NASA, kde právě proběhl hippie večírek.

Přistoupil jsem směrem k tlustochovi, kterej už opět ležel s očima upřenýma na televizi, když bez zvuku pařil *Super Mario*. Kabel se rozlézal přes prostěradlo od herního přístroje až k joy-

sticku v jeho rukou. Vztekla jsem tu šňůru vytrhl. V obraně pozvedl své chlupatý ruce.

„Klid, brouku, není třeba mě napadat.“

„Zaplatils nájem za poslední měsíce?“ okamžitě jsem ze sebe vystřelil. Na moment jsem zadoufal, že tohle všechno není nic jinýho než noční můra a dostanu v pohoršeným tónu odpověď „*Ano, jasnáčka*“. Jenže on si jen upravil polštářky pod hlavou a řekl: „Ne... Nezaplatil.“

„Tys to všechno utratil s tou děvkou, vid?“

„Neříkej Coře děvka!“ zařval a vydal ze sebe fistulí hysterický výkřik.

„Může mi někdo vysvětlit, co se tady kurva děje?“ zeptal se Hugo a přistoupil k posteli z druhé strany.

„Maklér nedostal nájem za posledního půl roku. Každý z nás zaplatil svou část, ale ty peníze nepřišly. Dluh je skoro dvacet šest tisíc! Vepřek všechno utratil s tou děvkou! Potkávali se skoro každěj tejden. Když nezaplatíme, vyhodí nás.“

Miguelovy oči povadly. Sundal si své dioptrické brýle a vyčistil si je o košili, přestože nebyly špinavý. Hugo na nás pohlédl a snažil se tu informaci vstřebat. Náhle se na Vepřeka vrhl, drapl ho za krk oběma rukama, plivl mu do tváře a zařval do ucha: „Vypadni odcad! V tomhle domě už nebydlíš!“

S Miguelem jsme drželi Huga, aby Vepřeka nezadusil. Byl silnější než my, pokoušel se nás setřást, ale nakonec sám nechtěl pokračovat v mlácení tlustocha. Otevřel skříně a vyhazoval jeho oblečení na zem.

„Ty nenasytnej zmrde, co se zacpáváš hnusným žrádlem. Žereš hodně, ale blbě. A teď jsi utratil naše prachy s nějakou vyprcanou děvkou, co smrdí po cizích čůrácích?!“

Vepřek si zachoval svůj povýšenej úsměv a vůbec ho to nevyvedlo z míry. Musel jsem se držet, abych se na něj nevrhl. Miguel s uklidňujícím výrazem přistoupil k posteli.

„Proč jsi nám to udělal, kamaráde?“

Vepřek upřel zrak na stopnutou telku, v níž Mario přeskakoval ohromný žampion. Jeho dech připomínal drnčení motoru. Když jsem k němu přikročil blíž, ucítil jsem brutální smrad, kterej mu sálal z podpaží.

„Vysvětli to!“

„To nemá vysvětlení,“ řekl se složenýma rukama na bříše. „Cora je jediná radost v mém životě. Nemůžu už vystát vás, tenhle byt, ani tohle město. Promiň, jestli jsem utratil všechny peníze, ale líto mi to není. Chci se vrátit do Pingo d'Água, chci být zase se svojí mámou. Stýská se mi. Ona mi rozumí.“

Mý sny šly do hajzlu a to jediný, na co se ten ubožák zmohl, bylo, že na nás hleděl se svým výrazem „mně je to šumák“. Zmocnila se mě nenávisť a jednal jsem bez přemýšlení. Otevřel jsem zakázaný téma, bolestnou pravdu.

„Tvoje matka je mrtvá, Vepřeku!“ zařval jsem. „Mrtvá!“

V ten moment, co jsem to vyslovil, jsem toho zalitoval. Tlustoch vyvalil oči a rozbřečel se. Zacpal si rukama uši a třásl se svým mohutným tělem sem a tam jako autista a bez přestání opakoval „Ne, ne, ne“. Hugo s Miguelem se ho snažili zastavit, ale bylo to jako krotit zuřivého býka. Vepřek řval a silou bušil hlavou o stěnu. Vyděšenej jsem na místě zcepeněl, když jsem uviděl jeho rozbitý čelo a jak se běžový nátěr pokoje začal zbarvovat do čer-vena.

Myslím, že teď přišla ta chvíle, aby ses dozvěděl něco víc o místě, odkud jsme přišli. Pingo d'Água je směšně malé město uprostřed státu Paraná přilepené k okraji Velké dálnice BR-277, což je silnice napříč celým státem vedoucí od přístavu Paranaguá po Most přátelství ve Foz do Iguaçu. V osmdesátých letech bylo město známé svým největším bordelem v regionu, kterému šéfovala bordelmamá Adélie. Tam holky všech barev a postav obšťastňovaly zákazníky, ve své většině kamionáky. Hodně z nich přecházelo hranici z Paraguaye do Argentiny, jen aby poznali Adéliny holky.

V devadesátém pátém přišla ze São Paula mladá dívka Lýgia, bílé pleti a dlouhých vlasů, členka Shromáždění Pána. Ve městě si obstarala pokojík, v němž začla vykonávat bohoslužby pro skromné obecnstvo. Byla ženou pevných zásad s příjemným hlasem, který zanechával hlubokej dojem v lidech, co poslouchali přednášky o „Satanových záměrech“ uskutečňovaných v bordelu. Podle samotné Lýgie ji Bůh povolal k misi očistit obyvatele, kteří byli zaslepení pokušením těla.

Postupně získávala věřící a rozšiřovala dosah svých kázání hlavně mezi ex-prostitutkami a zrazenými ženami. Za rok dala dohromady peníze ke koupi nemovitosti, v níž do té doby působil salon krásy. V něm, pár bloků od bordelu, se Lýgia stala pastorkou a založila svou církev jako odnož Pánova Shromáždění.

Univerzální církev ukřižovaného Pána měla k dispozici sedmdesát skládacích židlí, provizorní kazatelnu a zřetelnou ceduli na dveřích. Kdo šel okolo, mohl jasně slyšet pastorčino kázání. Reprobedny byly výkonné, její hlas bylo slyšet až na hlavním náměstí. Netrvalo dlouho, aby těch sedmdesát skládacích židlí bylo málo

k uspokojení poptávky. Hodně lidí muselo stát, hlavně čtvrtky a neděle.

Pokud je mi známo, Adélie si s rozšiřováním té církve žádnou starost nedělala. Věděla, že smilnění a víra spolu šly ruku v ruce. Mnoho z těch, kteří o bohoslužbách prosili Boha o odpuštění, vzápětí hřešili na chodbách bordelu a naopak. Kromě toho měla i jiné starosti, jako se starat o svého syna, plod milostné nerozvážnosti, a chtěla v bordelu navýšit obchody, který jí vydělávaly značný peníze.

V zajetí megalomanských myšlenek pověřila bordelmamá jednu stavební firmu, aby vyprojektovala stavbu akvaparku s dark rooms a masážními saunami na přilehlém pozemku k hlavnímu baráku nevěstince. Jejím snem bylo vlastnit největší komplex zábavy pro dospělé celého paranského západu a soudě podle její odhodlanosti by to v několika málo letech dokázala.

Přihodilo se, že zrovna v té době, v polovině roku '98, započala Lýgia ostrou politickou a sociální kampaň, aby zabránila Adéliným expanzivním touhám. Kritizovala je v plamenných kázáních na náměstí, v útočných rozhovorech v regionálním tisku a v protestech přímo před bordelem, když házela kameny do oken a do hlásné trouby oznamovala jména přicházejících a odcházejících zákazníků. V té době se rozšířily fámy o tom, že se v bordelu praktikuje zoofilie, pedofilie a nekrofilie.

Radnice společně s policií musely konat. Protože byla sexuální turistika hlavním zdrojem příjmů města a hodně vlivných lidí mělo máslo na hlavě, podařilo se bordelmamá obstarat proti pastorce soudní příkaz a stavba mohla pokračovat. Toto vítězství bylo oslaveno nezapomenutelnými orgiemi v noci na 30. srpna 1999, za kterých holky braly jen polovinu peněz a až do půlnoci se rozlévalo pivo zdarma.

Potom, co prohrála bitvu proti neřesti, Lýgia dále pořádala ranní, odpolední a večerní obřady a vyzývala své věřící k modlitbám našemu Pánu Ježíši Kristu, aby si vzpomenu na to nečisté město a potrestal v něm hříšníky, kteří špinili instituci rodiny. Pouze trest z nebes by mohl zastavit zákeřné Satanovy záměry zhmotněné v kuplířce Adélii.

Týden před inaugurací zábavního komplexu se Pingo d'Água stalo obětí největší bouře ve své historii. Toho rána devátého prosince dosáhl index srážek 83,7 milimetru. Blesky česaly oblohu a jeden z nich uhodil do jedné z přístaveb bordelu. Zkrat zapálil oheň, který se rychle rozšířil po místnostech, aniž by si toho kdokoli všimnul. Kvůli dešti byla poptávka po službách slabá a většina holek v tu hodinu už spala.

Plameny spolykaly prostory bordelu během pár minut. Pár holek se ještě snažilo uniknout, jenže Adélie byla posedlá bezpečím, takže před spaním zamykala všechno na klíč. Občané města, kteří bydleli poblíž, slyšeli jejich křik zevnitř bordelu. Hořely zaživa, když bušily a mlátily do oken a hlavních dveří.

Když přijeli hasiči, bylo už příliš pozdě. Oheň spolykal velkou část budovy, která se zřítily, ještě než se jim podařilo vstoupit. Později bylo mezi rozvalinami objeveno třiašedesát zuhelnatělých ženských těl. V pokoji na posteli v míru odpočívaly ostatky Adélie. Brala prášky na spaní a neslyšela křik.

Jediným přeživším tragédie se stal její syn, který tu noc spal v domě svého kamaráda ze školy. Chlapec se jmenoval Vepřek a tím kamarádem jsem byl já. Tehdy jsme měli osm let. Mnohem později mi matka všechno řekla, takže jsem mohl lépe pochopit, co se v to divné ráno stalo. Vybavoval jsem si jen houkající sirény a svý rozrušený rodiče, kteří pořád někam volali. Napětí ve vzduchu se dalo krájet.